

Житомирська обласна
універсальна наукова
бібліотека імені О. Ольжича

Відділ соціокультурної
та інформаційно-видавничої діяльності

Житомирська обласна
універсальна наукова
бібліотека імені О. Ольжича
у дзеркалі преси
у 2016 році

ДАЙДЖЕСТ

Житомирська обласна універсальна наукова бібліотека імені О. Ольжича у дзеркалі преси у 2016 році

Дайджест

Видання вміщує фотокопії надрукованих в пресі Житомирської області 2016 року матеріалів, що розповідають про соціокультурну роботу Житомирської обласної універсальної бібліотеки імені О. Ольжича.

Бюлетень підготували:
С. С. Бовсуновська, В. В. Косенко

**Відділ соціокультурної
та інформаційно-видавничої діяльності
ЖОУНБ імені О. Ольжича**

м. Житомир, Новий бульвар, 4, кім. 27
Тел. (0412) 37-34-65
E-mail: sikm@lib.zt.ua

Не в'януть тюльпани в граніті...

Війна в Афганістані тривала понад дев'ять років і забрала життя понад 15 тисяч радянських воїнів, із яких 3360 військовослужбовців були українцями, 133 бійці — мешканцями нашої області. На жаль, нинішнє покоління все менше згадує Афганську війну. Але ветерани зберігають пам'ять про афганське пекло та бойових товаришів.

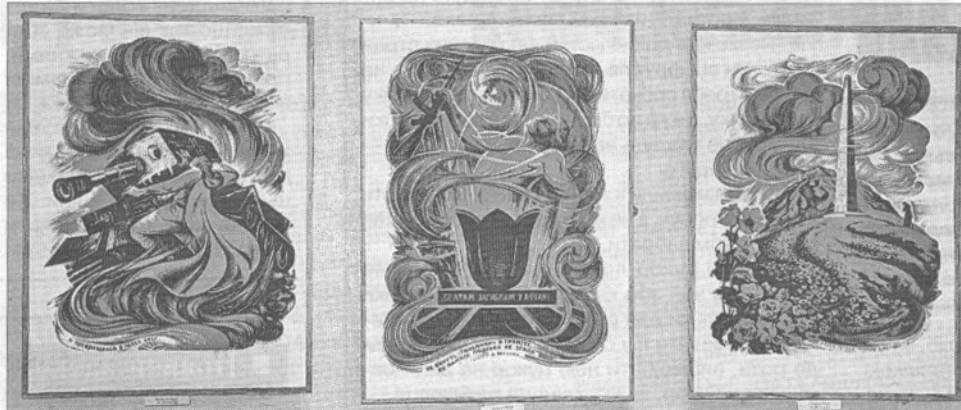
До Дня вшанування учасників бойових дій на території інших держав, 27-ої річниці виведення радянських військ із Афганістану в обласній універсальній науковій бібліотеці імені Олега Ольжича відбулося відкриття виставки «Не в'януть тюльпани в «Граніті», бо пам'ять людська не згасла...». На ній свої художні твори представили Юрій Бірюков, Василь Вознюк, Лариса Ментова, Володимир Кравчук і Олександр Котвицький.

Виступаючи на відкритті виставки, голова обласної організації ветеранів війни в Афганістані Павло Ментов сказав про те, що ветерани були переконані: Афганська війна, в якій вони брали участь, буде останньою для громадян України. Але не пощастило. Коли на Сході України розпочалася антитерористична операція, ветерани Афганської війни знову стали в стрій. Серед 125 полеглих на Донбасі афганців був і Олег Михнюк, котрому посмертно присвоєно звання Героя України.

— Ми словом і ділом підтримуємо бійців АТО, — говорить Павло Ментов.

— Намагаємося привернути увагу до проблем ветеранів, виховуємо патріотів. Держава повинна зробити усе для того, щоб захистити своїх захисників та їхні сім'ї від байдужості.

Павло Ментов подякував співробітницю обласної наукової універсальної бібліотеки Ользі Птіциній, іншим ентузіастам, котрі створили тематичну виставку, на якій, крім картин, були представлені книги місцевих авторів про війну в Афганістані, відповідні матеріали газети «Житомирщина».

Художні твори Юрія Бірюкова.

Голова Житомирської міської Спільки воїнів-інтернаціоналістів Юрій Панасюк, голова обласної Спільки ветеранів війни в Афганістані Павло Ментов, художники з Баранівського району Володимир Кравчук і Олександр Котвицький (на знімку зліва направо) спілкуються після відкриття виставки.

— Крові та вибухів, що побачили та почули в Афганістані, вистачить на все життя, — говорить Павло Ментов. — На війні ми сумували за батьками та друзями, малою Батьківщиною, рідним Поліссям. Мистецтво лікує наші душі...

Художник із Баранівського району Олександр Котвицький присвятив свої роботи пам'яті двоюрідного брата Олександра, котрий воював в Афганістані у 1979—1980 роках, його

вже, на жаль, немає серед живих. Пишається тим, що Олександр чесно виконав свій військовий обов'язок, залишився вірним військовій присязі. Саме з фотознімків, які привіз брат із Афганістану, художник підготував цілу експозицію, перенісши за допомогою пензля фотомиттєвості на полотно.

Володимир СОБОЛЬ.
Фото Сергія ЛИПКА.

«Не в'януть тюльпани в граніті»

В Житомирській обласній універсальній науковій бібліотеці імені О.Ольжича діє виставка «Не в'януть тюльпани в граніті, бо пам'ять людська не згасла...», присвячена вшануванню учасників бойових дій на території інших держав.

художника-графіка Василя Вознюка, картина Лариси Ментової, художні роботи Володимира Кравчука з Баранівки та Олександра Котвицького з Довбиша, які пишуть саме тему Афганістану.

Зокрема, йдеться про війну в Афганістані – 15 лютого 2016 року виповнюється 27 років із часу виведення радянських військ із Республіки Афганістан. Цю дату в незалежній Україні відзначають, як День вшанування учасників бойових дій на території інших держав.

- Експозиція включає в себе близько чотирьох десятків робіт п'яти художників, - розповідає спеціаліст обласної бібліотеки Ольга Птіцина. - Представлені триптих «Пам'ять» художника Юрія Бірюкова, роботи колишнього афганця – відомого житомирського

Організаторами виставки вже традиційно

стали Житомирська обласна спілка ветеранів Афганської війни, Житомирська міська спілка воїнів-інтернаціоналістів, громадська організація «Творче об'єднання мистецтв «Аполлон» та Житомирська обласна універсальна наукова бібліотека імені Олега Ольжича. Тож ознайомитись із художніми роботами виставки можна до 20 лютого 2016 року у відділі літератури з мистецтв Житомирської обласної універсальної наукової бібліотеки імені Олега Ольжича.

Вікторія Паламарчук.

Довідник про природу Житомирщини

Розлогих, ілюстрованих книг про природні ресурси нашого краю написано дуже мало, хоча на території області є рідкісні види флори і фауни, занесені до «Червоної книги України», створено унікальні заказники і заповідники із неповторними ландшафтами, рослинним і тваринним світом.

І ось, нарешті, за сприяння управління екології та природних ресурсів облдержадміністрації у світ вийшла книга-довідник «Природно-заповідний фонд Житомирської області». Представлення книги про природу нашого краю відбулося у конференц-залі обласної універсальної наукової бібліотеки імені О.Ольжича. Члени авторського колективу видання на чолі з виконавчим директором ТОВ «Житомирбіопродукт» Олександром Орловим розповіли журналістам та присутнім, що у виданні систематизовано матеріали експедиційних досліджень, які автори проводили на території природно-заповідного фонду за останні 27 років. Книга упорядкована

тематично та хронологічно і видана у формі довідника невеликим тиражем — 300 екземплярів.

Заступник начальника управління екології і природних ресурсів облдержадміністрації Сергій Сіренький зазначив, що на даний час на території області створено 221 об'єкт природно-заповідного фонду загальною площею 136,5 тисячі гектарів, 20 із яких — заповідники загальнодержавного значення. Відсоток заповідності становить 4,5, тоді як у європейських країнах — не менше 10. Тому в області будуть створюватися нові заказники і заповідники.

Довідник «Природно-заповідний фонд Житомирської області» розрахований на широке коло читачів: фахівців у галузі охорони довкілля, науковців, студентів, пересічних любителів природи. Переважну більшість тиражу планується передати бібліотекам, вищим навчальним закладам, коледжам та еколого-натуралістичним центрам області.

Володимир ВАСИЛЬЧУК.

ВІН ВІДЧУВАЄ

В обласній універсальній науковій бібліотеці імені Олега Ольжича відбувся перший творчий вечір Михайла Плосковітова. Наша газета публікувала в новорічному номері його поезію «У свята», присвячену подіям, що нині відбуваються на сході нашої країни. Цей вірш нікого не залишив байдужим. На вечорі також прозвучали вірші про батьків, рідне село, ліричні поезії.

Михайло Плосковітов – молодий чоловік. Народився він у 1978 році в невеликому селі Шереметів Червоноармійського району. Мама працювала в колгоспі, а тато – на Довбиському фарфоровому заводі, добираючись на роботу щодня через ліс майже 10 кілометрів. Михайло теж ходив до школи разом з однолітками в сусіднє село, близько 4 км. Після закінчення школи він пробував стати бухгалтером, потім, після служби в ЗСУ, вступив до Житомирського педінституту ім. І. Франка, і нині працює вчителем української мови і літератури Червоноармійської ЗОШ. Але те рідне село, оточене лісом, де залишилося лише кілька хат, завжди в його серці.

Село зникає...

Уже й сусідська стежка заросла –
(спориш зумів крізь міць її пролізти),
Тікає молодь з нашого села
У велелюдне, метушливе місто.
Де часу ритм тіснить серцебиття,
Де блиск іону, імідж, ресторани:
Адже сільське і непросте життя –
Давно не входить в молодіжні плани.
Уранці вогник схлипне де-не-де
З осель старих – цього земного раю –
Невже селом чужа епоха йде
І невмирущий корінь засихає?
Хати пустіють... Протяги вітрів
Метуть долівку через биті рами.
Сусідський комин мертво занімів,
Струхлявіли старі ворота-брами.
Загине й сад : між тріснутим гіллям –
Рясніють кігті дикої ожини,
Мовчить. Мовчить покинута земля
Неначе в докір внуку, в докір сину.
Давно сусідська стежка заросла –
Такий спориш, що аж по серцю
рани...

Тікає молодь з нашого села,
То ж, мабуть, скоро і села не стане.

Коли в селі...

Коли в селі копають картоплі
й димок гіркий снується із бадилля,
мішки біліють, наче кораблі,
між куп давно покошеного зілля.
Прийдешия осінь вибрала сукно,
джміль конюшину вусиком лоскоче,
самотній клен у жовтім кімоно
останній лист дарує неохоचे.
Туман кидає сіті на баштан,
а плуг на зяб дере сорочку поля.
Засмаглий місяць кинувся в лиман,
потріскалася у стручках квасоля.
Курличуть емігранти-журавлі,
Вреде над полем невблаганна злива,
коли в селі копають картоплі –
я відчуваю, як стаю щасливий...

Дома у Михайла в селі залишилась мама, до якої він часто приїздить. Жалкуючи, що ще не сказав їй кращих слів, присвятив їй поезію.

За плечима мами...

Осінь виростає за плечима мами,
Золотом кидає в пасма сивини.
Повернуть до хати ноги,
мов до храму
Ніжності святої, ласки її дивини.
Літо переспіє краплями суніці,
Осінь позбирає в кошики гриби...
Так додому кличуть мамині зіниці –
Сповнені тривоги й ніжної журби.
На подвір'я стану босими ногами,
Дві шорсткі долоні ляжуть на плече.
Осінь виростає за спиною мами –
Й сивину гаптує у косах дощем...

Не менш важливим у житті Михайла був тато – людина, яка всьому його

СВІТ ДУШЕЮ

навчила.

Батькові...

Скриплять старі розлогі ясени
Над стежкою в життя, в безкрає
поле.

Твої літа – у нитках сивини,
Мій сивочолий батьку, сивочолий.
Як рано ти, мій Неньо, посивів
(а ще ж роки й не перейшли на зиму).
Життєву мудрість, твердість,
щирість слів –
Найкраще передав донькам і сину.
Напружені робочі мозолі,
Росте журба в мереживі на скронях.
ХлібоТворець найперший на Землі –
Господній Світ тримаєш на долонях.
Вже так бракує сил твоїм рукам:
Тримати час і нести косу в поле...
За посмішку твою я все віддам –
Мій сивочолий батьку, сивочолий...

У доробку Михайла Плосковітова – дві збірки віршів. Друга «Твоя зима серед літа» – вмістила твори про війну. Практично всі вони пронизані нотками смутку і жалю. Тема війни. Вірші М.Плосковітова на цю тему зачепили найтонші струни душі усіх присутніх у залі. Його вірші публікувались у журналі «Дніпро», альманасі «Антологія сучасної поезії». Жур-

ричні поезії.

«Моя лірика сумна, бо народжується у хвилини самотності, а самотність – стан моєї душі. Вона нагадує про себе, навіть коли мені весело. Можливо, я народився не в той час», – зізнається автор.

Чи ти згадаєш...

Чи ти мене згадаєш навесні,
коли вином з порічок пахне вечір,
коли у теплі, ледь помітні дні
торкає вітер не засмаглі плечі.
Коли нечутний легіт, для беріз,
заплутує позеленіле віття,
й ще кровоточить з-під кори надріз
під тихий сум конвалії в суцвіттях.
А чи тоді, як падає зоря
і гасне в полі, обпаливши скроні,
коли вуста цілунками горять всю ніч.
І затихають на долоні.

Чи ти мене згадаєш навесні
у пік цвітіння кульбабового раю...

Чи пригадаєш ти мене, чи ні?

Не знаю.

На зустрічі прозвучали також пісні Михайла у його власному виконанні під акомпанемент гітари. Поезія – не єдиний талант М.Плосковітова, він затятий турист, а так як він любить ходити босоніж по землі, босим він піднявся на вершину гори Говерли. Має він і акторський талант, грає не без успіху в

нал «Дніпро» запрошував його разом з іншими молодими авторами на творчу зустріч, але Михайло через свою скромність не поїхав. Збірка його віршів «Твоя зима серед літа» теж тривалий час пролежала на горіщі, доки знайшла свого читача.

Окрема сторінка творчого вечора – лі-

драмгуртку у виставах, особливо гарно виходять у нього гумористичні ролі.

Михайло Плосковітов – з тих поетів, яким є що сказати людям, він відчуває цей світ душею. Творчих Вам злетів, пане Михайле!

Тамара Архипчук.

Персональна виставка «Повстяна легенда» Надії Трускавецької

Житомирський обласний центр народної творчості інформує про те, що 1 березня 2016 року у відділі літератури з мистецтв Житомирської обласної універсальної наукової бібліотеки імені Олега Ольжича відбулось відкриття персональної виставки «Повстяна легенда» творчих робіт Надії Трускавецької.

До експозиції виставки увійшло понад 50 робіт різноманітних аксесуарів, шалів, одягу, жіночих прикрас, декору, картин з вовни, виконаних у народних стилях, еко-стилях, еко-прі (натуральні барвники з листя та ягід), нунофел (звалювання вовни з натуральним шовком).

Під час відкриття виставки Надія Євгенівна провела майстер-клас валяння вовни в народному стилі.

Майстриня ознайомила присутніх з історією виникнення повсті, розповівши, що вовна та вироби з неї здавна використовувались людьми для

виготовлення одягу, взуття, навіть житла. Для цього застосовувалась вовна зайця, кози, бобра, вівці. Тепла, легка, водопровідна тканина була завжди поряд у побуті.

За старовинною легендою, фетр вигадав апостол Яків, молодший брат Св. Іоанна. Коли Святий Яків пішов пілігримом, він назбирав пасма вовни з будяків у полі, де пройшли отари. І підстелив у сандалії, бо шлях був довгий і важкий. Ця вовна, змочена потом та спресована під вагою тіла, перетворилась у тверду устілку. Так було винайдено фетр. Перші корпорації капелюшників в Європі

вважали Святого Якова своїм покровителем.

Фетр або, як казали у давнину українці, повсть є ідеальними для творчості. Крім того, цей матеріал має визнані лікувальні властивості.

Пані Трускавецька Надія Євгенівна вже декілька років присвячує вільний час вивченню різноманітних технік з усього світу та реалізовує свої творчі мрії у процесі створення різноманітних речей з повсті.

Ознайомитись з виставкою «Повстяна легенда» можливо з 1 по 15 березня цього року за адресою: м. Житомир, Новий Бульвар, 4, відділ літератури з мистецтв Житомирської обласної універсальної наукової бібліотеки ім. О. Ольжича.

<http://www.tvorchist.com.ua>

Пульс-норма. — 2016. — № 10
(10.03). — С. 4

З гордістю за талановитих земляків

У Житомирській обласній науковій бібліотеці імені Олега Ольжича відкрилась персональна виставка житомирського карикатуриста Василя Вознюка. В експозиції — книжкова та промислова графіка художника, в тому числі - самі книги, які ілюстрував Василь Вознюк.

Крім книг, на виставці також представлені екслібриси, виконані для деякого з житомирських книголюбів.

- Працювати зараз доволі складно, — говорить Василь Вознюк. — Адже для художника головне — це натхнення, а в нинішній непростій ситуації знайти натхнення дуже складно. Я входжу до Асоціації карикатуристів України й за нашим положенням протягом року необхідно брати участь не менш, ніж у чотирьох конкурсах. Однак у мене зараз немає ніякого настрою сміятися — відомо ж бо, що, «коли говорять гармати, музи мовчать». Тому я навіть дещо відійшов від карикатури. Так вийшло, що ось цей, серйозніший, жанр — ілюстрація — зараз більше на часі.

Василь Вознюк відомий не лише в Україні, а й за її межами. Художник-графік уже давно посів високу сходинку в професії — він є лауреатом міжнародних конкурсів, Всеукраїнської

асоціації КВН; співпрацює з багатьма періодичними виданнями в Україні та за кордоном.

- Надзвичайно приємно, що ми маємо такого талановитого земляка. Цікаво, що руку Василя Вознюка впізнаєш одразу, — зауважила співачка Ірина Шинкарук, яка теж побувала на відкритті експозиції. - Чи ти прийшов у театр і дивишся на екран, розуміючи, що це його рука (Василь Вознюк робив оформлення постановки «Смішні гроші» для облмуздрамтеатру), чи бачиш його роботи на виставці - відчуваєш стилістику, вловлюєш хід думок автора. Й це — чудово! Я раділа, коли, приїхавши наприкінці ми-

нулого року до Страсбурга й зайшовши в Молодіжний центр Ради Європи, відразу впізнала в представлених там роботах руку нашого Василя Вознюка. Щоразу при таких зустрічах із творчістю наших талановитих земляків мене охоплює почуття гордості за них.

ФАКТ: Житомирська обласна бібліотека ім. О.Ольжича – одна з найстаріших бібліотек України – відкрита 10 квітня 1866 року.

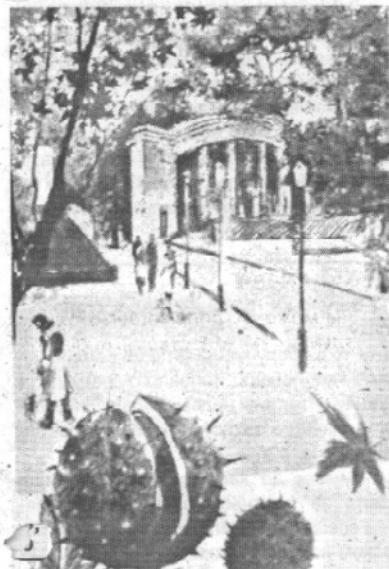
■ ВИСТАВКОВИЙ СВІТ

Василь Вознюк порадував новими доробками

Виставки творчих робіт житомирського художника-графіка Василя Вознюка завжди привертають увагу. Можливо тому, що в його роботах навіть на серйозну тематику завжди присутня іскра гумору, весела нотка сатири. Що не кажіть, а веселе око карикатуриста вкладе у композицію малюнка хоч децимю свого сприйняття світу.

От і чергова експозиція творчих доробків майстра, яку нещодавно відкрито у відділі літератури з мистецтв Житомирської обласної універсальної наукової бібліотеки ім. О. Ольжича, пряме тому підтвердження.

Виставку приурочено до 150-річчя бібліотеки, а отже сформова-

но із робіт книжкової та промислової графіки. Тут можна побачити доробки до книг житомирських авторів: Володимира Киричанського, Анатолія Шмалюка, Тетяни Вечірко, Костянтина Кулікова, Ігоря Живагіна, В'ячеслава Шнайдера, а також ескізи, виконані Василем Вознюком для деяких відомих житомирських книголюбів. Окремо привертає увагу добірка «Невідомий Пушкін» – це веселі ілюстрації про життя поета та

*Василь Вознюк –
єдиний український
художник, котрий малює
королівським сім'ям
Європи*

замальовки, навіяні його творчістю.

Варто зазначити, що Вознюк працює художником у різних виданнях та ілюструє книжки ще із 1988 року. На сьогодні він співпрацює зі столичними журналами «Україна промислова», «Світ зв'язку та інформатики», «Український тиждень», «Главред» та кількома газетними виданнями. З 2000 року бере участь у міжнародних конкурсах. У 2001 році отримав Гран-Прі у Парижі на українсько-французькому конкурсі політичної карикатури «Преса і влада». З 2003 року ілюструє книги, видані в рамках благодійного проекту під патронатом бельгійського короля Альберта II.

На перший погляд, Василь Вознюк – досить скромна людина. Проте його ім'я відоме у всьому світі. Нині він єдиний український художник, котрий малює королівським сім'ям

Європи. Свого часу навіть британська королева Єлизавета II надіслала йому лист подяки за свій портрет. Його прізвище потрапило у дві енциклопедії сучасної карикатури. Кілька років тому він мав запрошення читати лекції у Сорбоні на факультеті політичного малюнка.

Зараз у молодіжному центрі Ради Європи представлено близько 20 малюнків Василя Вознюка у рамках загальноєвропейської кампанії «No hate!» (Рух проти ненависті).

Василь Вознюк народився в Узбекистані, але з 1978 року проживає в Житомирі. Почав малювати, як сам зізнається, після поранення на війні в Афганістані. Нині він – член Асоціації карикатуристів, член Національної спілки журналістів України, член громадської організації «Творче об'єднання мистецтв «Аполлон», Дійсний член Міжнародної організації по захисту прав карикатуристів (Cartoonists Right Network/International), Міжнародної організації захисту свободи слова «Репортери без кордонів» (Reporters Sans Frontiers).

Нову хвилю слави художникові принесли телепрограми «Свобода слова» та «Шустер Live», де він працював як художник у прямих ефірах.

Виставка робіт Василя Вознюка буде експонуватися в Житомирській обласній універсальній науковій бібліотеці ім. О. Ольжича до кінця місяця.

Галина Волошенюк

Василь Вознюк: до карикатур додалася ілюстрація

■ Вернісаж

У приміщенні обласної універсальної наукової бібліотеки ім. О. Ольжича відкрилася персональна виставка ветерана Афганської війни, житомирського художника-графіка Василя Вознюка. Добре відомий в Україні та за її межами, митець отримав визнання завдяки малюнкам, присвяченим воїнам-інтернаціоналістам, карикатурам на відомих політиків і дружньому шаржу на ... королеву Великої Британії Єлизавету II. Згодом за її портрет королева подякувала у листі художнику. Нині Василь Вознюк є членом Асоціації

карикатуристів, головним художником Всеукраїнської асоціації «КВН», лауреатом міжнародних конкурсів карикатур.

Персональну виставку організовано за сприяння обласної організації Національної спілки краєзнавців України та громадської організації «Співдружність». Пропозицію організувати її митець отримав від обласної бібліотеки ще рік тому. Старанно готувався до відкриття, вирішивши зробити подарунок бібліотеці у рік її 150-річчя.

На виставці представлені ілюстрації, книжкова графіка та ескізи відомих житомирців, серед яких — Василь Головецький, Василь Врублевський, Юрій Камішнін, Павло Ментов, Руслан Мороз та інші. Серед експонатів — пролюстровані Василем Вознюком книги житомирських авторів — Володимира Киричанського, Анатолія Шмалюка, Тетяни Вечірко, Костянтина Кулікова, Ігоря Живагіна, В'ячеслава Шнайдера.

— Коли ілюструю книги, то спочатку вивчаю тексти, — сказав Ва-

силь Вознюк. — Якщо вони цікаві, то й робота вдається. Дуже цікаво було працювати з Володимиром Киричанським. Нині немає настрою сміятися, тому я відійшов від карикатури та обрав ілюстрацію.

Друзі Вознюка, які допомогли з відкриттям виставки, переконані, що належно оцінити книгу можна завдяки ілюстраціям. Якщо на обкладинці є інформація про Василя Вознюка, то можна без вагань купувати. Така книга буде цікавою.

Володимир СОБОЛЬ.
Фото **Сергія ЛИПКА.**

Поетичні та прозові новинки від Мирослава Юшкевича та Марії Карук

Очевидно не випадково Мирослав (Григорій Юшкевич) та Марія Карук обрали час весняного сонцестояння для презентації своїх нових книг. Весна несе оновлення землі, несе радість і любов, пробуджує життєдайні сили природи. Саме така тематика струменить потужно у творах наших житомирських майстрів слова. А тому поетично-музичний вечір, який відбувся у відділі літератури з мистецтв Житомирської обласної універсальної наукової бібліотеки ім. О. Ольжича, нагадував прекрасне свято весни, коли день і ніч міряються силами, і в результаті світло та добро перемагає.

Презентація пісенних збірок Марії Карук «Гей, співаймо, веселімося» та «Весно, веснонько, моя» тісно перепліталася із виступом Житомирського художньо-аматорського колективу української народної пісні «Козацька берегиня». Лунали українські народні пісні та пісні на слова й музику Мирослава Юшкевича і Марії Карук.

Досить цікаво було послухати і розповідь пана Мирослава про те, як творив свої нові книги «Гречаний гріх» та «Дід Шипрук». Перша — це збірка поезій про кохання, про ті одвічні і високі пориви душі, що освячують життя кожної людини. А книга «Дід Шипрук» — це щира розповідь про унікальну людину, яка мала неабиякий вплив на формування характеру і світогляду автора книги.

- Це розповідь про мого рідного діда по материній лінії, який був типовим представником поліщуків-поліссян, але водночас і унікальною особистістю, — говорить Мирослав Юшкевич. — Він брав участь у Першій світовій війні, відзначений за мужність Георгіївським хрестом, умів читати і писати. Тобто був досить освіченою людиною, але все своє подальше життя волів провести на хуторі, в єдності з Природою та Всесвітом. У нього було унікальне чисте відчуття світу...

Очевидно, саме приклад діда, зерна, посіяні ним в душі онука, спонукали до того, що пан Мирослав став вивчати, а згодом цілком сприйняв самобутній український народний світогляд. У 2012 році він видав книгу «І хай святиться ім'я Його, Дажбог», яку можна назвати посібником для прихильників РУНВіри, книгу про відновлення колишньої віри нашого народу. Досить відомі й поетичні збірки цього автора: «Сучасник, що став легендою» та «Незнищенні або Небесна сотня».

Місто. — 2016. — № 12 (25.03). — С. 7

Акварель як пісня душі

Уфойє Житомирської обласної універсальної наукової бібліотеки ім. О. Ольжича до кінця березня експонується виставка творчих робіт житомирської художниці Світлани Слудковської-Дімендштейн. Це неповторна і своєрідна колекція натюрмортів, виконаних аквареллю.

Сама пані Світлана каже, що працює у різних техніках і різним матеріалом та цього разу підбрала до експозиції саме акварельні роботи.

- Всі чомусь вважають, що якщо акварель та папір — то це речі, не варті уваги. Я ж хочу, щоб люди переконалися, що акварель — це щось особливе, — переконує мисткиня. — Писати аквареллю досить складно: вона любить свіжість, прозорість; картина має дишати, співати. Є техніки по-сирому, можна використовувати багатошаровість, але головне, щоб по роботі не видно було скільки поту і крові в неї вложено. Треба, щоб відчувалась пісня душі...

Експозиція складається із 27 картин, написаних в основному за останні два роки, хоча для порівняння художниця запропонувала до огляду і свій перший натюрморт аквареллю, написаний у 1994 році.

Галина Волошенюк

Місто. — 2016. — № 12 (25.03). — С. 7

Де в Житомирі можна безкоштовно вивчити англійську мову?

Ірина СКОРОСТЕЦЬКА

Нинішній рік оголошений Роком англійської мови в Україні. У центрах вивчення іноземних мов – багато людей.

Місячна оплата групових курсів – від 500-600 гривень. Займатися індивідуально – ще дорожче. Заняття у репетитора теж не з дешевих. Тож де знайти хорошу альтернативу платним курсам?

«Вікно в Америку» в бібліотеці ім. О. Ольжича
Україна Speaking – це національна програма з популяризації та вивчення іноземних мов в Україні, яка координується командою Go Global. Вона визначає вивчення англійської мови одним із пріоритетів стратегії розвитку України та забезпечує посилення інтеграції нашої країни до європейського політичного, економічного і науково-освітнього простору.

Центри «Вікно в Америку» – це проєкт Посольства США в Україні. Тут люди будь-якого віку й соціального статусу мають доступ до інформації про історію, врядування, суспільство та національні цінності США. У кожному центрі «Вікно в Америку» проводяться різноманітні заходи, мета яких – спілкування між українцями та американцями. Регулярні виступи американських фахівців, працівників Посольства, науковців програми

Fulbright, добровольців Корпусу Миру та інших американських громадян, які сприяють покращенню взаєморозуміння між американським та українським народами.

Вони стали осередками американської культури в Україні. Центри «Вікно в Америку» організовують багато заходів: лекцій, семінарів та вікторини, які надають можливість українцям більше дізнатися про Сполучені Штати та вдосконалити знання англійської мови.

Житомирська обласна універсальна наукова бібліотека ім. О. Ольжича проводить безкоштовні зустрічі в рамках проєкту «Вікно в Америку». Заняття з вивчення англійської мови проходять майже щодня. У понеділок, вівторок та четвер о 17.00, у середу о 16.00, а в суботу заняття починаються о 15.00.

У понеділок о 17.00 – вивчення граматики англійської мови; у середу о 16.00 – перегляд фільму англійською мовою; у суботу о 15.00 збирається розмовний клуб, а у неділю о 12.00 проходять заняття для дітей.

Жодних вікових чи соціальних обмежень немає. Навчання проводиться у різних інтерактивних формах: лекції, презентації, зустрічі із цікавими людьми, перегляд фільмів англійською та читання художніх творів в оригіналі. Курси читають володарі. Дітям і початківцям викладають найкращі студенти з факультету іноземних мов. Розмовні лекції та обговорення фільмів веде волонтер Корпусу Миру США.

Фахівці радять приділяти вивченню цієї європейської мови якнайбільше часу: займатися п'ять разів на тиждень, аби не

таким розуміти, а й говорити англійською.

На цих курсах – вільне вивчення. Люди можуть прийти настільки часто, наскільки їм вдається. Регулярно рекомендується відвідування лекцій тим, хто вже знає англійську досить добре, адже там їм дають систематичні домашні завдання.

ЧИТИ

Виходячи з дому

Вивчити англійську на досить високому рівні можна й самостійно. Де б ти не навчався, важливо вдосконалювати свою мову ампостіно. Тобі знадобляться ороші фільми чи серіали англійською з субтитрами. Згодом

можна дивитися виключно оригінали. Якщо у вас є улюблений фільм, який ви передивалися рідною мовою, спробуйте дивитися його англійською. Головне – вибрати те, що вам подобається.

Також радять читати твори мовою оригіналу. Починати треба з простого, а далі можна переходити на «серйознішу літературу», проте мова там специфічна, для повсякденного спілкування не зовсім підійде, зате в компанії спеціалістів певної галузі буде так би мовити «в темі».

Молодь каже, що корисними можуть стати, щоб ви думали??? ...Комп'ютерні ігри! Наприклад, у грі «Конгр страйк» можна вивчити назви всіх видів зброї та

Let's start to learn English!

«Дзвони пам'яті Чорнобиля»

4 квітня у холі Житомирської обласної універсальної наукової бібліотеки ім. О. Ольжича відбулося відкриття тематичної виставки фоторобіт «Дзвони пам'яті Чорнобиля».

У заході взяли участь заступник голови облдержадміністрації Ярослав Лагута та перший заступник голови облради Володимир Ширма.

Фотовиставка присвячена 30-річчю від дня Чорнобильської катастрофи та була організована Житомирською міською організацією «Союз Чорнобиль України».

Ярослав Лагута подякував усім присутнім, які брали участь у ліквідації аварії на ЧАЕС, та зазначив: «Обличчя цих людей має знати вся країна. Приємно, що сьогодні вони є в авангарді громадської діяльності. У квітні заплановано ще багато заходів до річниці Чорнобильської трагедії. І саме ця виставка з ініціативи наших героїв розпочинає плеяду таких заходів».

Ознайомитися з фотовиставкою можна буде до 15 квітня.

Вона включає в себе кілька розділів, серед яких:

1. Героїчні дії пожежних.
2. Запобігання поширенню аварії на всю АЕС працівниками станції.
3. Евакуація населення з міста Прип'яті та станції Янів. Евакуація населення 30-ти км зони.
4. Виконання завдань ліквідації аварії на ЧАЕС військовими частинами і підрозділами Житомирщини: дезактивація даху аварійного блоку, радіаційна розвідка і контроль, дезактивація техніки, людей, доріг, споруд і т.д., поховання «рудого лісу», лікування українських дітей на Кубі, тваринний світ Чорнобиля тощо.

<http://oda.zt.gov.ua/>

«Дзвони пам'яті Чорнобиля»

У приміщенні обласної універсальної наукової бібліотеки імені О.Ольжича можна доторкнутися до сторінок історії, пов'язаних із трагедією на Чорнобильській АЕС у 1986 році. Через 30 років активісти Житомирської міської організації «Союз Чорнобиль Україна» вирішили нагадати про звияжну ратну працю військовослужбовців, цивільних громадян, котрі віддали своє життя, втратили здоров'я заради майбутнього. Понад 200 фотографій, представлених на тематичній фотовиставці, були взяті з домашніх архівів учасників ліквідації аварії на ЧАЕС.

Фотовиставка складається з декількох розділів. Вони розповідають про дії пожежних в екстремальних умовах, про роботу працівників атомної станції, які зробили все можливе, щоб після вибуху на четвертому енергоблоці аварія не поширилася на інші об'єкти. На фотознімках можна побачити, як відбувалася евакуація жителів із міста Прип'яті, станції Янів, із селищ 30-кілометрової зони. На декількох стендах фотографії розповідають про лікування українських дітей на Кубі, тваринний світ Чорнобиля тощо. Є також фотознімки, що зафіксували роботу в Чорнобильській зоні військовослужбовців із дезактивації даху аварійного блоку, техніки, людей, доріг, споруд, поховання «рудого лісу», радіаційної розвідки.

— Коли ми збираємося разом, ці фотознімки допомагають щось згадати, розповісти один одному, — говорить один із організаторів виставки, учасник ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС, учасник бойових дій в Афганістані Сергій Швець.

Сергій Ігнатович брав безпосередню участь у ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС. У складі оперативної групи на той час Прикарпатського військового округу відповідав за підготовку однієї з військових частин, командиром якої був нині полковник у відставці Анатолій Левкович.

За словами колишнього командира 136-го інженерного полку Анатолія Левковича, військова частина для виконання завдань у Чорнобильській зоні була укомплектована громадянами, призваними з 12 військових комісаріатів Житомирської області.

— Після прибуття у визначений район особовий склад уже наступного дня приступив до виконання задач із ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС, — розповів Анатолій Іванович. — Насамперед, ми провели інженерну розвідку на території атомної станції, у 30-кілометровій зоні. Потім військовослужбовці розпочали будівництво багатокіломе-

трової об'їзної дороги. Наказ виконали в дуже стислі строки — за 20 днів. Інші підрозділи, що були підпорядковані оперативній групі Міністерства оборони СРСР, забезпечували евакуацією мешканців визначених населених пунктів, будували та розширювали існуючі під'їзні шляхи до промислового майданчика, забезпечували вивезення радіоактивних речовин, доставляли матеріали для будівництва саркофагу, займалися дезактивацією території тощо.

Загалом протягом квітня 1986-го — жовтня 1989-го років у заходах із ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС брали участь близько 15 тисяч мобілізованих військовослужбовців. За звияжну ратну працю, героїзм і мужність, виявлені

при ліквідації аварії, багато з них були нагороджені орденами та медалями, а військова частина відзначена вищим військовим керівництвом.

У відкритті виставки взяли участь заступник голови облдержадміністрації Ярослав Лагута, перший заступник голови облради Володимир Ширма, директор департаменту праці та соціального захисту населення облдержадміністрації Галина Корінна. Вони подякували усім присутнім, які брали участь у ліквідації аварії на ЧАЕС, за мужність і героїзм, пообіцяли підтримку при вирішенні соціальних проблем.

Володимир СОБОЛЬ.
Фото **Сергія ЛИПКА.**

Незвичайна краса ВИТИНАНКИ

Побачити оригінальні тематичні картини-витинанки можна цими днями в обласній універсальній науковій бібліотеці ім. Ольжича – у відділі літератури з мистецтв відкрилася персональна виставка робіт заслуженого працівника культури України, майстра народної творчості, доцента кафедри естетики, етики та образотворчого мистецтва ЖДУ імені Івана Франка Галини Ямчинської.

Майстриня займається українським народним мистецтвом гобелену, розпису, а також витинанки. Це старовинне мистецтво симетричного вирізування зі шкіри та паперу, якому більше трьох тисяч років. Воно відоме в багатьох країнах світу – в Японії, Китаї, Польщі, Прибалтиці.

- Українська витинанка стала

популярною в XVIII столітті. Згодом це мистецтво було забуте й отримало відродження в пострадянські часи, – розповіла Галина Ямчинська. - З витинанкою я познайомилася років із 25 тому – ще коли в Житомирі про неї ніхто нічого не знав. Коли ми зробили першу виставку в краєзнавчому музеї й показали там дві витинанки, нас питали: «Що це таке?» Тоді ми заглибились у словники – там теж цього слова не знайшли. Тепер витинанка введена в шкільну програму. А я свої витинанки роблю незвичайними – тематичними.

Картини-витинанки Галини Ямчинської відображають старовинні поліські традиції, дивосвіт українського обряду, символіку квітів. А на цій виставці більше можна побачити весняні мотиви.

Експозиція витинанок – це вже третя персональна виставка Галини Ямчинської. Й до того ж – лише з початку року. Загалом свої роботи майстриня виставляє в Житомирській обласній бібліотеці вже понад 20 років, часто разом зі своїми студентами, слухачами Малої Академії «Витинанка», яку вона веде вже багато років.

Тетяна Рихальська.

«Житомирський першодрукар»

— мистецько-краєзнавча толока під такою назвою на підтримку видавця, журналіста, краєзнавця, письменника Валерія Косенка відбулася в Житомирській обласній універсальній науковій бібліотеці імені Олега Ольжича.

Коли приходить у твій дім біда, ніщо так не зігріває серце і душу, як щире слово й підтримка друзів. Валерій Косенко тяжко захворів, цими днями він переніс операцію на серці, й колеги з обласної бібліотеки, де він працює, численні друзі з мистецько-культурної громади міста вирішили зібратися та сказати щирі слова підтримки цій чудовій, талановитій, надзвичайно душевній та скромній людині. А що самого Валерія Віталійовича на толоці не було — він іще знаходиться в лікарні, — то на величезно-

му аркуші ватману кожен бажаючи висловив свої почуття й побажання. І найчастіше це було: «Ми Вас любимо! Чекаємо!».

Поети, прозаїки, музиканти, художники, просто залюблені в мистецтво і творчість люди з величезною повагою говорили про Валерія Косенка, адже для багатьох він, як видавець, став творчим соратником. Тож побажали йому швидшого видужання і творчого довголіття.

Рада ГОРИЦВІТ.

Житомирщина. — 2016. — № 62 (10.06). — С. 6

«БІБЛІОТЕКА УКРАЇНСЬКОГО ВОЇНА»

З початку року до Всеукраїнської акції по збору книжок до бібліотек військових частин Збройних сил - «Бібліотека українського воїна» долучились понад 1200 учасників. Серед них 700 бібліотек, 30 громадських організацій і видавців та небайдужі користувачі бібліотек, автори, волонтери, жителі міст і сіл України.

Зібрані книги були передані до бібліотек 9-ти гарнізонних будинків офіцерів Збройних сил України, 27-ми військових частин ЗСУ та НГУ, 2-х військових шпиталів, 3-х військкоматів, а також у відділення інспекторів прикордонної служби (ВІПС) «Шепіт», відділу прикордонної служби «Селятин» та військовій частині ВПС «Мамалига» відділення інспекторів прикордонної служби «Тарасівці».

Житомирська ОУНБ імені Олега Ольжича, при сприянні вихованців Житомирської дитячої художньої школи, збрала та передала воїнам АТО дитячі малюнки-обереги з патріотичною, побутовою, історичною тематикою та мальовничою природою Житомирщини. На-взаєм, на відзнаку 150-річчя з дня заснування ЖОУНБ ім. О. Ольжича, отримала від воїнів 95-аеромобільної бригади бойовий прапор з підписами українських захисників.

Переважна кількість зібраних книг — це видання з історії Української держави, Збройних сил України та культури нашої держави, а також видання вітчизняної та зарубіжної художньої літератури.

Нагадаємо, що Всеукраїнська акція «Бібліотека українського воїна» ініційована Міністерством культури України з метою збору книжок до бібліотек військових частин Збройних сил, що сприятиме бойовому духу та підтримці патріотизму українських військ, надасть можливість для самоосвіти та змістовного дозвілля.

Міністерство культури України.

Пульс-норма. — 2016. — № 29 (21.07). — С. 1

■ Виставки

Випромінюючи світло і добро

У Житомирській обласній універсальній науковій бібліотеці імені Олега Ольжича відкрилася виставка творів юних митців арт-студії «Мері Поппінс» Березівського навчально-реабілітаційного центру Житомирської обласної ради.

Експонується більше 50 картин, виконаних у таких техніках, як живопис, графіка, мозаїка, нетканий гобелен, паперова пластика. Створюючи ці шедеври, діти використовували не тільки звичайні художні матеріали, а й серветки, шматочки журналів, нитки, тканини та навіть туалетний папір.

Як розповіла керівник арт-студії Наталія Семенець, це

— особлива виставка творів особливих дітей. Кожна робота випромінює світло і добро. У виборі фарб та матеріалів діти не мали обмежень, на що й орієн-

тована виховна програма, тому кожна творча робота — неповторна, адже створювалася дитячою душею.

Сергій ЛИПКО.

Фото автора.

Як зазначила керівник школи, майстер народної творчості Наталія Ніколюк, проєкт був запроваджений минулого року за сприяння громадської організації «XXI покоління», зокрема її голови Віталія Сівка. Ідею підтримала обласна наукова бібліотека ім. О. Ольжича, де і проходили заняття. Головною метою школи є відродження та популяризація національного культурного спадку. Навчання тут безоплатне, без жодних внесків.

Минулого року до школи записалися 80 чоловік, переважна більшість з них – старші 50 років. Правда, не всім вистачило терпіння завершити навчання. Та особливого гордістю Наталії Ніколюк є роботи її учениць, представлені на виставці: сорочки, рушники. Хоча не всі вистійли, щоб довести до кінця свої роботи, але всі вони дуже коліткі, відповідальна праця.

Учні школи вишивки здружились між собою, тепер часто зустрічаються, разом відвідують музеї.

До речі, перший рік навчання завершили і двоє чоловіків, один вишив собі сорочку, другий – рушник. У процесі навчання виникали й певні труднощі. Справа в тому, що зараз представлено багато літератури про вишивку, але не завжди там є достовірна інформація саме про традиційну українську вишивку, чимало подається псевдонаукових даних.

Тож надзвичайно цікавими, змістовними були виступи на заході гостей з Києва.

Так Ольга Нарбут розповіла, що для неї вишивка стала не лише захопленням, а й професією: «Я познайомилася з традиційною українською вишивкою

Багато хто сприймає чорну вишивку як жалобну. У дійсності ж просто для її виготовлення використовувалася вовна з чорних овець. А чорний колір не був в українців жалобним, це символізувало життя.

Носити сорочку з поясом навішувати на стіну – це традиція, яку ми згодом перейняли. О. Сторчай розповіла, що вибір кольору для сорочки пов'язаний з географічними, природними умовами. Наприклад, на Поліссі багато боліт, а це осядаюча енергетика, тож, щоб підтримати активність життєвих сил, підняти тонус, у вишивці в цьому регіоні використовували червоний колір.

Сьогодні, напевне, найбільш популярна вишивка хреститом. Хоча взагалі на території

Н. Ніколюк з донечкою

зверху одягали плахту чи записку, спідницю. Навіть якщо ні в кафе, ресторанах, готелях часто офіцанти, обслуговуючий персонал одягають псевдоукраїнське вбрання, а гості приходять у вечірньому вбранні. Це теж підкреслює провінційність народного костюму. А повинно бути, навпаки, він має подаватися як випуканий, святковий одяг.

У давнину не вишивали на продаж, так практикували лише в монастирях. А вже всі думки, з якими жінка вишиває сорочку, залишаються на полотні. Рука рухається по колу, по своєрідній спіралі, і наше білопеле закручується на гошу, яка в момент проколу записує інформацію на тканину. Тому не можна вишивати з поганими думками. Як

мабуть, і не варто купувати готові вироби з машинною вишивкою, виробники якої думають лише про бізнес, заробляючи грошей. Лише вишита з гарни-

Майбутніх учнів школи української вишивки також привітали голова ГО «XXI покоління» Віталій Сівко, директор ЖОУНБ імені Олега Ольжича Василь Врублевський, заслужений майстер народної творчості України Микола Марцінюк, завідувач відділом етнографії Житомирського краєзнавчого музею Валентина Невеска.

Наталія Ніколюк зазначила, що цього року до школи записалось більше молодих людей, тож всі разом будуть відновлювати споконвічні українські традиції і передавати наступним поколінням. До речі, Наталія – військовослужбовець. Збройних сил України, а улюбленою справою – вишивкою – займається у вільний час. Майстриня зізналась, що її надихає на творчість донечка, яка вже з 2,5 років намагається вишивати.

Справжньою окрасою заходу став виступ суперфіналістки телевізійного проєкту «Голос країни-6» Інни Іщенко. По-новому, під акомпанемент бандури звучали відомі пісні «Оксану Ельзи», «Вітати Цілик», «Скрябіна», Тини Кароль. Ця тендітна дівчина вразила всіх присутніх своїм чистим, ніжним, але водночас сильним голосом, мелодійним виконанням.

Як розповіла Інна, з інструментом вона проводить 24 години на добу, може навіть заснути біля нього.

«Я не вмію багато говорити, тож свої думки висловлюю піснями».

У Вашому репертуарі багато пісень про осінь, дощ?

«Взагалі я більше люблю виконувати такі ліричні пісні, про кохання, бо сама натура романтична. І сьогодні я поділилась з вами тими піснями, які передають мій тсперіший настрій. Кожна з них уособлює якусь іс-

ЗБЕРЕГТИ ЛІНІСТЕЦТВО УКРАЇНСЬКОЇ ВИШИВКИ

1 жовтня у відділі літератури з мистецтв Житомирської обласної універсальної наукової бібліотеки ім. Олега Ольжича відбулось урочисте відкриття школи української вишивки на 2016-2017 рр.

у 2010 році в музеї Івана Гончара. Ця подія стала для мене однією із знакових у житті». Ольга веде блог традиційної української вишивки, на якому представлено близько 400 постів з фото, 60 майстер-класів, безкоштовні схеми, посилення на літературу, вона презентувала і свій сайт.

«Якщо наше покоління не збереже традиції, то наші діти залишаться без коріння. Тож треба відроджувати унікальну вишивку кожного регіону», - зазначила майстриня.

Старший науковий співробітник музею Івана Гончара Олександр Сторчай спростувала поширені стереотипи про українську традиційну вишивку. Почала зі слова вишиванка. Вишивається, це штучний термін, нав'язаний нашому народу у радянський період, згодом його стали широко використовувати у піснях, віршах. У всіх регіонах України цей елемент одягу називався сорочкою. Вишиванкою ж можна назвати будь-яку традиційний народний український одяг.

Більшість з нас думає, що вишивка білим по білому характерна лише для Полтавщини. Насправді ж, зазначила науковець, у кожному регіоні є така техніка. Взагалі вишивка білою ниткою – найдавніша, а фарбування ниток почали застосовувати набагато пізніше. Просто на початку минулого століття в Полтавській губернії були відкриті мануфактури, які виготовляли вироби саме в такій техніці. Вони продавались навіть за кордон. Тож звідти і закришлось таке уявлення про вишивку білим по білому.

Україні використовувалось 250 технік вишивки. В основному це рахункові шви, геометричні мотиви, в яких прихована давня символіка. За кольором і орнаментом сорочки можна було визначити, з якого регіону вона походила.

Як повідомила представниця музею І. Гончара, хрестик став популярним завдяки парфумерній фірмі «Брокер» і компанії «А». У 60-х роках 19 століття Генріх Брокер почав виготовляти мило. Завдяки ідеям його дружини Шарлотти, продукція мала широкий попит. Вони стали розповсюджувати «премію» - рекламний листок, на якому зі зворотного боку друкували схеми для вишивки. Фірма першою почала випускати мило в формі огірка, бутв алфавіту. Та особливу популярність завойовало «народне» мило вартістю в 1 копійку, на обгортці якого теж були малюнки узорів для вишивки, переважно квітів. Саме звідти поширились такі популярні сьогодні вишиті чорно-червоні троянди, яких не було у давньому українському мистецтві. Моді на цю «мильну» вишивку сприяли і пересувні театри, які для сцен з народного життя виготовляли костюми саме з такими узорами. Згодом ці орнаменти з липаними зроровими квітками (трояндами, «рожами») - як називала їх Ольга Пчілка, популяризувались і в модних журналах.

Дякуй жінки зараз носять автентичну довгу сорочку, як суцільно, підперезані поясом. Це, все одно, що вишити на людях лише в одній білизні. О. Сторчай пояснила, що нижню частину сорочки треба обов'язково закривати, коліє традиційно кривати, коліє традиційно

О. Нарбут і О. Сторчай

П. Іщенко

то цінних речей було знищено за часів СРСР, зокрема плахт, вишитих шовком, козацького орієнту, вишитого золотом. Спаловалося це все планомірно - так штучно нав'язувалась думка про провінційність українських народних традицій, які походили з села. Але колись село було осередком інтелекції, духовності. Наші селяни носили одяг з дорогих тканин, прикраси, вели торгівлю з європейськими країнами. З розвитком міст село поступово втрачало свій статус. На

Читачам газети

Пульс-норма

4 год 10

ми думками для себе або своїх рідних сорочка може бути обрестом.

На завершення виступу Олександра Сторчай відповіла на питання про українську символіку.

торію з мого життя. Дуже любило пісні, які в дитинстві співала, наприклад, «Мамина сорочка». На всіх моїх концертах завжди присутня мама, вона мене дуже підтримує. А коли збираємось у бабусі, співаємо і веселих пісень. До речі, бабуся Інни Іщенко працювала фельдшером у селі у Пирятинському районі, зараз вона вже на пенсії.

«Чи часто спілкуєтесь з Вашою наставницею?»

«Гіна Кароль дуже зайнята концертами, зйомками, тож тепер ми рідко здивонуємось. Намагаюсь не зловживати її увагою. Я зараз працюю і паралельно виступаю. На жаль, не так часто, як хотілось. Тож була рада запрошенню до Житомира.

«Ви вперше у нашому місті?»

«Так. Ми з мамою переїхали з Полтави до Києва. Тож після годинної дороги Житомир видався мені таким спокійним. За останній місяць я тут вперше дійсно розслабилась. Вчора цілий день розлягла по місту і насолоджувалась його красою, архітектурою і навіть не втомилась. Дуже сподобалося у музеї Іосифа Монавтики. Я кинула монетку, тож сподіваюсь, що обов'язково сюди повернусь, але вже з власним концертом. Житомир я запам'ятаю на все життя.

Завершився захід, як і розпочався, виконанням Гімну України. Разом з лауреатом всеукраїнських і міжнародних конкурсів Євгенієм Кравчуком співали всі присутні.

Заняття в школі української вишивки розпочались 4 жовтня.

Тож бажано наставниці та її ученицям нових творчих здобутків.

Л.Грузинська

3 гумором про серйозний роман

БРАТИ КАПРАНОВИ ПРЕЗЕНТУВАЛИ
ЖИТОМИР'ЯНАМ СВОЮ НОВУ КНИГУ «ЗАБУДЬ-РІЧКА»

«Без читача не існує книжки. Непрочитана книжка – це просто стосик задрукованого паперу. І тільки в голові читача вона перетворюється на твір мистецтва», – стверджують відомі українські письменники, видавці та публіцисти брати Дмитро та Віталій Капранови. А відтак зустрічам із читачами надають великого значення.

Навесні побачив світ їхній новий твір – історичний роман «Забудь-річка». Отож письменники вирушили в тур Україною, великими і маленькими містечками, щоб донести його до читача. Дійшла черга й до Житомирщини.

Мало сказати, що зустріч із житомир'янами, яка відбулася у Житомирській обласній універсальній науковій бібліотеці ім. О.Ольжича, йшла тепло й дружньо. Письменники підготувалися добре: уміло розповідали про кількарічну працю над книгою, акцентували увагу на цікавинках сюжету, ділилися тим, як народжувались і створювались образи головних героїв, як збагачувалась книга життєвим матеріалом. Легко, з гумором пан

«Ми зрозуміли, що Забудь-річка – в історії українського народу не міфологічна – вона таки існує. Її і ми з вами, і наші батьки, і діди, і радянська влада прокопали по всій території України, в кожній родині є її відгалуження.»

ний орденами і медалями за відвагу. Тобто, це був зразковий радянський дід. А другий, як політично неблагонадійний, мав за плечима вісім років таборів, тобто – зразковий український дід.

личина», а третьому – польському жовніру – в УПА.

У романі є дивовижні подробиці з військового побуту, яких не побачиш у сучасних фільмах. Щоб їх віднайти і воскресити, брати Ка-

Дмитро та пан Віталій говорили про серйозні речі, а тому виникало бажання взяти книгу до рук, погортати сторінки та дізнатися, про що ж насправді ця книга.

Як стверджують автори, «Забудь-ріка» - це їхня перша серйозна книга, бо вона із закладкою, її не прочитаєш за один вечір. Якщо ж серйозно, то у ній піднімається величезний пласт історії української нації, про який наші батьки і діди десятиліттями воліли мовчати.

- Отож один дід у нас неформатний. У радянські часи ним був той, хто «ворог народу». Він так себе і називав. А зараз неформатним є той, який «червоноармієць».

Тобто, книга написана з життя, бо вміщує у собі елементи спогадів про війну, про драматичні події, що розгорталися на Галичині, відображає і сучасні події доби правління Януковича.

Сюжет «Забудь-річки» трохи неймовірний. Молоді герої роману,

пранови багато працювали в архівах, спілкувалися з очевидцями подій, вивчали мемуари.

Нелегко було вивести й жіночу лінію в романі, бо жінки, як кажуть Капранови, – це особливий і загадковий світ.

- Ми знали єдине, що для жінок треба писати про любов або про кохання, - жартують автори. – Для нас було великим відкриттям, що жінки навіщось запам'ятовують колір очей людини. Що вони потім роблять з тією інформацією? Мало того, жінки ніколи не забувають, у що були вдягнені у відповідальні моменти свого життя! Щоб книга була справжньою і читачі вірили тому, що написано, ми, створюючи окремі розділи, відразу давали їх на рецензію різним жінкам, і щоразу дослухалися до порад.

Брати Капранови кажуть, що книга «Забудь-річка» є своєрідним продовженням роману «Щоденник моєї секретарки», де відобразили події 2004 року. Цю книгу було також анонсовано під час зустрічі.

Інтерес у слухачів викликала й ще одна книга письменників і видавців - «Мальована історія незалежності України». Задум такого видання виник, коли син, який готувався до ЗНО з історії, запитав: «Батьки, як усе це запам'ятати?». У відповідь за якихось два роки вони створили комплексне видання з історії України, використовуючи довідковий матеріал, що доступний нині кожному. Цікаво, що тут є розділи, присвячені подіям, що відбувалися у різні часи в Криму.

Книжка організована так, що не треба гортати сторінки, бо кожен розділ вміщується у розворот видання, має малу подій та ілюстрований портретами визначних діячів того чи іншого історичного етапу.

Не дивно, що після презентації знайшлося немало охочих придбати твори маститих письменників, отримати від них автограф та сфотографуватися на згадку.

Галина Волошенюк

Після презентації знайшлося немало охочих придбати твори маститих письменників, отримати від них автограф та сфотографуватися на згадку.

- В українській міфології ми знайшли назву – Забудь-річка - це річка, яка розділяє цей світ і потойбічний. Перелітаючи через неї, душа забуває все, що було з нею в цьому світі, а повертаючись назад, забуває, що було там, - пояснюють письменники. - Ми зрозуміли, що Забудь-річка – в історії українського народу не міфологічна - вона таки існує. Її і ми з вами, і наші батьки, і діди, і радянська влада прокопали по всій території України, в кожній родині є її відгалуження. У нашій також...

Появу роману Капранови завдячують двом своїм рідним дідам. Один із них воював у Червоній армії, був кулеметником, нагородже-

які випадково зустрілися і покохали одне одного, починають родинне історичне розслідування, бо, виявляється, обоє мають родича на ім'я Степан Шагута. Так вони дізнаються про долі своїх дідів-дядьків, які переплуталися і стали фактично однією долею – долею українця у Другій світовій війні. Проте автори підкреслюють, що все в житті неоднозначне. За сюжетом стається так, що троє молодиків, майже ровесників, потрапляють на війну під одним іменем. За іронією, першому - галичанину, сину офіцера УНР – доводиться воювати в Червоній армії, другому – комсомольцю з Полтавщини – в дивізії «Га-

ОБЛАСНЕ СВЯТО ГІТАРНОЇ МУЗИКИ І ПОЕЗІЇ

З листопада 2016 року відбулося свято гітарної музики і поезії, започатковане управлінням культури облдержадміністрації та обласним Центром народної творчості.

Об 11 годині ранку в актовій залі обласної наукової універсальної бібліотеки ім.О.Ольжича свято відкрив начальник управління культури облдержадміністрації Ю.Градовський. Про життєвий і творчий шлях видатного гітариста XIX століття Марка Соколовського розповів заслужений діяч мистецтв України О.Ходаківський. Учні та викладачі музичних шкіл, музичного училища та Київського національного університету культури і мистецтв виконали сольні та ансамблеві твори композиторів-класиків та сучасну гітарну музику.

О 16 годині свято продовжилося в обласному Центрі народної творчості, де пройшов вечір "Музика і поезія". У концертній програмі брала участь творча молодь Житомирщини, прозвучала авторська музика та поезія.

<http://www.tvorchist.com.ua/>

Пульс-норма. — 2016. — № 45 (10.11). — С. 1